

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 8. november 2016 i sag nr. BS 49-179/2016:

Frie Funktionærer
Overgade 24
Postboks 925
5100 Odense C

og

som mandatar for [REDACTED]

mod

Lønmodtagernes Garantifond
Kongens Vænge 8
3400 Hillerød

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Lønmodtagernes Garantifond (LG) i minimalerstatningen efter funktionærlovens § 3 kan foretage modregning med den ferie, som den fritstillede ansatte afholder i opsigelsesperioden.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes til sagsøger at betale kr. 6.701,70 med tillæg af sædvanlig procesrente heraf fra sagens anlæg at regne.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Parterne er enige om den beløbsmæssige opgørelse af sagen.

[REDACTED] blev i anledning af sin arbejdsgivers konkurs fritstillet den 21. november 2014

[REDACTED] har krav på minimalerstatning efter funktionærlovens § 3 for perioden frem til den 28. februar 2015. LG har i denne erstatning foretaget modregning med ialt 23 feriedage, hvoraf de 5 feriedage er optjent i 2013 og anses afholdt inden 1. maj 2015, og de 18 feriedage er optjent i 2014 og anses afholdt fra 1. til 31. maj 2015, hvor [REDACTED] fratrådte.

[REDACTED] har under sin ansættelse valgt at holde ferie med ret til fe-

riegodtgørelse efter ferielovens § 23, stk. 5, (i modsætning til ferie med løn, jf. ferielovens § 23, stk. 1).

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har i sit påstandsdokument til støtte for den nedlagte påstand gjort gældende,

- at sagsøger i forbindelse med ansættelsesforholdets ophør og fritstillingen fra den 21. november 2015 er berettiget til minimalerstatning jf. funktionærlovens § 3, stk. 1 for perioden 1. december 2014 - 28. februar 2015,
- at der ikke findes hjemmel for sagsøgte til at foretage modregning i sagsøgers minimalerstatning for perioden 1. december 2014 - 28. februar 2015 med feriegodtgørelse, som først var til sagsøgers disposition i det følgende ferieår (fra 1. maj 2015 - 30. april 2016),
- at søgte derfor skal tilpligtes at udbetale den resterende del af sagsøgers minimalerstatning med kr. 6.701,70 og
- at retten til minimalerstatning efter funktionærlovens § 3, stk. 2, 3. pkt. ikke afhænger af, hvorvidt funktionæren har lidt et tab eller ej. Retten til minimalerstatning er i den henseende absolut og skal afregnes uden hensyn til, om funktionæren har lidt et tab eller ej og uden hensyn til, at sagsøgtes arbejdsgiver er under konkursbehandling."

Sagsøgte har i sit påstandsdokument til støtte for den nedlagte påstand gjort gældende, at

"Lønmodtagernes Garantifond (herefter LG) har ved udbetalingen af minimalerstatning fratrukket værdien af feriegodtgørelse svarende til 23 feriedage, som sagsøgeren skulle have udbetalt fra FerieKonto. De 23 feriedage anses ubestridt for afholdt i fritstillingsperioden, jf. ferielovens § 16, stk. 2, jf. stk. 3, nr. 2.

Ud af de 23 feriedage vedrørte de 5 feriedage optjeningsåret 2013, mens de resterende 18 feriedage vedrørte optjeningsåret 2014. Således kunne de 5 feriedage anses for afholdt i de første tre måneder af opsigelsesperioden, mens de resterende 18 dage kunne anses for afholdt i opsigelsesperioden, men dog ikke i de første tre måneder.

Som konsekvens af ferielovens regler om afholdelse af ferie i videst muligt omfang efter ferielovens § 16, stk. 3, nr. 2, har LG således fratrukket kr. 21.269,78 svarende til værdien af 23 feriedage, hvor sagsøgeren ansås for at have afholdt ferie efter ferielovens § 16. Værdien er beregnet i henhold til ferielovens § 8, hvorefter der beregnes 4,8 % af

månedslønnen pr. feriedag. Samtidig har LG anerkendt et krav på kr. 14.568,08 i ferietabserstatning. Differencen mellem de to beløb udgør påstanden på kr. 6.701,70.

Sagens omdrejningspunkt er således ikke beregningen af minimalerstatning, men derimod udstrækningen af anvendelsesområdet for ferielovens § 16. Den i sagen omhandlende beregning af minimalerstatning er alene en afledt konsekvens af ferielovens bestemmelse om afholdelse af ferie i fritstillingsperioden.

Anbringender

Principalt gøres det gældende, at LG i overensstemmelse med ferielovens § 16, stk. 2, jf. stk. 3, nr. 2, har anset 23 dages ferie for afholdt i opsigelsesperioden.

Som konsekvens af ferielovens regler har LG modregnet feriegodtgørelsen for disse 23 placerede feriedage i beregningen af minimalerstatning.

Sagsøgeren kompenseres for de 23 afholdte feriedage ved at modtage feriegodtgørelse fra FerieKonto svarende til antallet af placerede feriedage, der er optjent hos samme arbejdsgiver. Sagsøgeren har som konsekvens heraf samlet modtaget minimalerstatning efter funktionærlovens § 3 svarende til betaling for en periode på 3 måneder.

Fradraget for feriedagene i beregningen af minimalerstatningen var således alene en konsekvens af ferielovens § 16 sammenholdt med, at sagsøgeren havde valgt at anvende ferielovens § 23, stk. 5. Såfremt sagsøgeren havde aftalt ferie med løn med sin arbejdsgiver, ville konsekvensen have været, at LG havde betalt minimalerstatning til de 23 feriedage, mens sagsøgeren ikke havde fået feriegodtgørelse fra FerieKonto, jf. ferielovens § 23, stk. 6.

Ved LG's praksis bliver lønmodtagere med ret til feriegodtgørelse efter ferielovens § 23, stk. 5, ligestillet med lønmodtagere, der har ret til ferie med løn, jf. ferielovens § 23, stk. 6.

I forlængelse heraf gøres det gældende, at det ikke har støtte i ferielovens § 16, at bestemmelsen ikke skulle finde anvendelse på lønmodtagere, der har aftalt ret til feriegodtgørelse efter ferielovens § 23, stk. 5. Dette vil blive konsekvensen af sagsøgerens synspunkt.

Det vil medføre, at lønmodtagere, der har ret til ferie med løn, og lønmodtagere, der har ret til ferie med godtgørelse bliver behandlet afgørende forskelligt, hvilket ikke har været formålet med ferielovens § 16, stk. 2, jf. stk. 3, nr. 2.

Undtagelsen i ferielovens § 16, stk. 3, nr. 2, er begrundet i hensynet til LG og boets kreditorer. Der henvises til de almindelige fremsættelsesbemærkninger til L 1 08 (20 1 0/11, 1. samling), pkt. 2.2.2. (lovforslagets indhold):

"På samme måde skal arbejdsgiverens insolvens undtages fra betingelsen om en arbejdsfri periode. Dette hænger sammen med, at arbejdsgiverens insolvens er en særlig situation. Forslaget i § 16, stk. 3, nr. 2, hindrer således, at lønmodtageren bliver bedre stillet end andre kreditorer i en insolvenssituation. Ved afgørelsen af om betingelserne er opfyldt, anvendes reglerne i lov om Lønmodtagernes Garantifond, fordi det er i denne relation, at bestemmelsen er relevant. "

Fra samme lovforslags behandling kan henvises til beskæftigelsesministerens besvarelse af spørgsmål 8 fra Arbejdsmarkedsudvalget, som vedrørte motivationen til de i ferielovens § 16, stk. 3, indeholdte undtagelser fra kravet om arbejdsfri periode:

"Der er undtaget to situationer, som vedrører arbejdsgiverens mulighed for modregning og arbejdsgiverens insolvens.

Hvis den fritstillende arbejdsgiver ikke har adgang til at modregne i lønmodtagerens løn fra en ny arbejdsgiver, kan den fritstillende arbejdsgiver fortsat anse ferien for afholdt i samme omfang som nu. Det ville ellers medføre en utilsigtet fordel for den lønmodtager, som påbegynder nyt arbejde i fritstillingsperioden i forhold til den lønmodtager, som ikke finder nyt arbejde i fritstillingsperioden.

Samtidig undtages de situationer, hvor arbejdsgiveren er insolvent og ophørt. Det ville ellers medføre en konkursregulering til fordel for lønmodtagere i forhold til andre kreditorer. En sådan konkursregulering er ikke i overensstemmelse med ferielovens formål. "

Hensynet til konkursordenen er således ved lovens tilblivelse blevet vægtet højere end hensynet til lønmodtagerens ret til ferie. Det har ingen støtte, at bestemmelsen ikke skulle finde anvendelse på lønmodtagere, der har modtaget feriegodtgørelse efter ferielovens § 23, stk. 5, i modsætning til lønmodtagere, der har et krav i medfør af ferielovens § 23, stk. 6. Det bemærkes i den forbindelse, at LG har anerkendt og indbetalt feriegodtgørelse for den manglende feriegodtgørelse optjent i 2014 i overensstemmelse med ferielovens regler herom.

LG bestrider ikke, at funktionærlovens § 3 finder anvendelse i konkurs.

Beregningen af minimalerstatning efter funktionærlovens § 3 skal imidlertid ske med respekt for ferielovens regler, herunder ferielovens regler om udbetaling af feriegodtgørelse fra FerieKonto. En anden fortolkning vil være i strid med ferielovens § 16, stk. 2, jf. stk. 3. nr. 2.

Det har ingen støtte i funktionærloven eller praksis, at der ikke ved beregningen af minimalerstatning skal tages højde for godtgørelse udbetalt fra FerieKonto. Funktionærlovens § 3 kræver alene, at funktionæren samlet set modtager en erstatning svarende til tre måneders løn. Sagsøgeren har modtaget en samlet erstatning svarende til tre måneders løn, når udbetalingen fra LG lægges sammen med retten til feriegodtgørelse fra FerieKonto.

Det er ikke i strid med funktionærlovens § 3, at en del af erstatningen hidrører fra feriegodtgørelse, uanset at udbetalingen heraf sker fra FerieKonto og ikke arbejdsgiveren/LG."

Parterne har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med indholdet af påstandsdokumenterne.

Rettens begrundelse og afgørelse

Retten er enig med sagsøgte, LG, i, at det ikke kan antages at have været hverken formålet med eller tilsigtet i ferielovens § 16, stk. 2 og stk. 3, nr. 2, at en lønmodtager i tilfælde af arbejdsgiverens konkurs skal stilles forskelligt alt efter, om lønmodtageren har valgt ferie med løn eller ferie med feriegodtgørelse.

Indholdet af funktionærlovens § 3 om minimalerstatning kan ikke i sig selv føre til forskelsbehandlingen. Det bemærkes, at LG i "normalsituationen" med ferie med løn - alene - ville have udbetalt minimalerstatningen frem til ferieafholdelsen.

Herefter, og i øvrigt af de af LG anførte grunde, frifindes LG.

Under henvisning til sagens karakter ophæves sagens omkostninger, hvorfor ingen af parterne skal betale omkostninger til den anden part.

Thi kendes for ret:

Lønmodtagernes Garantifond frifindes.

Ingen af parterne skal betale omkostninger til den anden part.

Kristian Lind Jensen

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Hillerød, den 8. november 2016.

Helle Christensen, overassistent